

Sygn. akt II K 287/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Lucyna Brzoskowska,

Protokolant : st.sekr. sąd. Mariola Pietrzykowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Olsztynie – Piotra Bialika,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 06.06.2014r., 25.08.2014r.,

sprawy:

T. K. (1), syna J. i H. z domu J.,

urodzonego (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 grudnia 2013 roku w O., będąc pozbawionym wolności na podstawie postanowienia Sadu Rejonowego w Olsztynie z dnia 13 grudnia 2013 roku sygn. akt IIK 721/11, w trakcie doprowadzania przez funkcjonariuszy Policji do Aresztu Śledczego w O. dokonał samouwolnienia się,

tj. o przestępstwo z art. 242§1k.k.

orzeka:

I. oskarżonego T. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 242§1k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 624§1kpk zwalnia oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w całości.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu z 23 na 24 grudnia 2014 roku funkcjonariusze policji S. R. i A. Z. pełnili służbę w patrolu nieumundurowanym na terenie O. w godzinach 18:00 do 04:00 rano. W trakcie służby w nocy w rejonie S. na podstawie dowodu osobistego wylegitymowali oskarżonego T. K. (1). Na wymienionego był wystawiony nakaz doprowadzenia do Aresztu Śledczego w O. na podstawie postanowienia Sądu o wykonaniu kary pozbawienia wolności za niewykonana karę grzywny. Z uwagi na to, że Areszt Śledczy w O. osoby do osadzenia przyjmuje do godziny 16:00, oskarżony T. K. (1) został osadzony w (...) K. w O..

Oskarżony T. K. (1) w dniu 24 grudnia 2013 roku na podstawie nakazu Sądu miał zostać doprowadzony do Aresztu Śledczego w O. z (...) K. w O.. Czynności wykonywali funkcjonariusze A. B. i K. B.. Funkcjonariusze transportowali oskarżonego T. K. (1) do Aresztu Śledczego w O. i wprowadzili zatrzymanego za bramę aresztu. W tym czasie

konwój został poinformowany, że ze względu na podbite oko oskarżonego, muszą jechać do szpitala z zatrzymanym w celu wydania przez lekarza zaświadczenia, iż może on przebywać w Areszcie Śledczym w O.. Funkcjonariusze wraz z oskarżonym udali się do Szpitala MSWiA w O.. Na miejscu wydano stosowne zaświadczenie. Po drodze funkcjonariusze zajechali do K. w O. po notatkę z opisem obrażeń T. K. (1). Po przybyciu na miejsce, okazało się, że funkcjonariusze muszą jeszcze dostarczyć protokół zatrzymania T. K. (1). Ponownie funkcjonariusze wraz z oskarżonym udali się do K. w O.. Po uzupełnieniu dokumentacji wrócili ponownie do Areszt Śledczego w O.. Funkcjonariusze nie mogli podejść pod bramę aresztu, gdyż stały tam inne samochody. Funkcjonariusz policji A. B. wysiadł z auta i wraz ze starszą posterunkową K. B. stanęli przy tylnych drzwiach pojazdu, A. B. otworzył kratę, oskarżony T. K. (1) wysiadł z samochodu. Podczas kiedy A. B. zamykał kratę i drzwi samochodu, to usłyszał jak K. B. krzyczy, by oskarżony się zatrzymał. A. B. zauważył, jak K. B. biegnie za oskarżonym T. K. (1), który sam się uwolnił. Policjanci podjęli pościg za oskarżonym. Przebiegli przez ul. (...). Jednak między kamienicami funkcjonariusze stracili oskarżonego z oczu. Policjanci przerwali pościg i postanowili zawiadomić radiowozy znajdujące się w mieście o zaistniałej sytuacji. Po około godzinie oskarżony został zatrzymany i dowieziony do Aresztu Śledczego w O..

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego k.50, zeznania świadków: A. B. k.19-20v, k.46v, k.87v, K. B. k.22v-23, k.27v, k.31v, k.88, R. K. k.24v-25, A. Z. k.33, k.88-88v, S. R. k.43v, protokół zatrzymania osoby k. 4, k.5 /

Oskarżony T. K. (1) był karany sędownie. /k.41, k.77/

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego T. K. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Potwierdził, że wiedział za co został zatrzymany oraz wiedział, że był doprowadzany do Aresztu Śledczego w O. /k.50/.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego przyznającego się do winy. T. K. (1) w sposób jednoznaczny, jasny, przyznał, że wiedział za co został zatrzymany oraz wiedział, że był doprowadzany do Aresztu Śledczego w O.. Wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego stanowiły podstawę ustaleń stanu faktycznego. Ich szczery i spontaniczny charakter nie budziły wątpliwości.

Powyższe okoliczności potwierdzają zeznania świadków policjantów A. B., K. m. B., którzy zatrzymali oskarżonego oraz wykonywali z nim czynności służbowe związane z doprowadzeniem do Aresztu Śledczego w O.. Świadkowie ci jednoznacznie potwierdzili, że oskarżony samowolnie uwolnił się spod kontroli ich straży, co spowodowało, że funkcjonariusze musieli podjąć pościg za sprawcą, bo utracili z nim kontakt bezpośredni.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozostałych świadków R. K., A. Z., S. R., gdyż SA one jasne, konkretne, zbieżne i uzupełniają zeznania świadków A. B., K. B..

W konsekwencji zeznania świadków A. B., K. B., R. K., A. Z., S. R. uznano za wiarygodne. Stanowią one spójną, logiczną całość na podstawie, której ustalono stan faktyczny – przebieg zdarzenia w dniach 23 i 24 grudnia 2013 roku w O.. Sąd uznał za wiarygodne pozostałe dowody z dokumentów. Zostały sporządzone przez osoby lub podmioty do tego uprawnione. Zawierają informacje oraz dane, które odnoszą się do ustaleń stanu faktycznego, stanowią jego ważne uzupełnienie.

Analiza zachowania T. K. (1) w jednoznaczny pozwala na przyjęcie, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przepisu art. 242§1k.k. nie ma co do tego wątpliwości, że oskarżony został pozbawiony wolności na mocy orzeczenia Sądu. Następnie pomimo tego uwolnił się sam – podjął ucieczkę - podczas wykonywania doprowadzenia go przez funkcjonariuszy policji do odbycia kary w Areszcie Śledczym w O..

Przestępstwo samouwolnienia z art. 242 § 1 k.k. jest dokonane z chwilą wyzwolenia się spod kontroli straży ("zerwania więzów straży"), to jest spowodowania stanu, w którym strażnicy muszą podjąć pościg za sprawcą, bo utracili z nim

kontakt bezpośredni. Nie ma znaczenia, jak długo trwa ten pościg (choćby krótki czas), ani że uciekający ma w tym czasie ręce skute kajdankami. Sprawca nie zmierza już do uwolnienia się spod straży, bo to już osiągnął, choć jest ścigany. **Wyrok SA w Krakowie z dnia 18 września 2003 r., II AKa 230/03, KZS 2003, z. 10, poz. 13**

W tych warunkach wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została mu udowodniona przeprowadzonymi dowodami.

Tym samym oskarżony T. K. (1) dopuścił się przypisanego mu czynu.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, Sąd wymierzył mu karę jak w części dyspozytywnej wyroku.

Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd brał pod uwagę takie okoliczności obciążające, jak lekceważenie orzeczeń Sądu, uprzednią karalność.

Jako okoliczności łagodzące w stosunku do oskarżonego Sąd dopatrywał się jedynie przyznanie się do winy.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu społeczna szkodliwość popełnionego czynu zabronionego przez wymienionego jest znaczna.

Wymierzona oskarżonemu T. K. (1) kara pozbawienia wolności, w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Uwzględniła cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Oskarżony jest osobą dorosłą, uświadamiającą sobie powszechnie znane normy prawa. Należało mu więc przypisać działanie z zamiarem umyślnym, gdyż jak każdy przeciętnie doświadczony człowiek w tych okolicznościach musiał zdawać sobie sprawę z przestępności, nieprawidłowości swojego działania w czasie czynów, co potwierdził w swoich wyjaśnieniach. Tym bardziej, że był już uprzednio karany.

W ocenie Sądu postawa i warunki osobiste oskarżonego T. K. (2) oraz całokształt okoliczności sprawy nakazują przyjąć, że nie można było zastosować wobec wymienionego dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu jedynie kara o charakterze izolacyjnym może spełnić swoje cele. Postawa oskarżonego, który dopuścił się kolejnego przestępstwa wskazuje, że nie obawiał się konsekwencji swojego czynu, a już na pewno represji karnej. Zdaniem Sądu kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełniłaby celów kary. Mianowicie brak jest w stosunku do T. K. (1) pozytywnej prognozy kryminologicznej. Prognoza ta oparta jest bowiem na przekonaniu, że sprawca, pomimo niewykonania kary pozbawienia wolności będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. A przecież, jak już wcześniej zauważył Sąd, oskarżony pomimo orzeczonych uprzednio kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania ponownie rażąco naruszył porządek prawny, dopuszczając się kolejnego czynu zabronionego o szczególnie wysokiej społecznej szkodliwości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie powołanych przepisów jak w punkcie II wyroku mając na uwadze możliwości zarobkowe i majątkowe oskarżonego.